

ဤကံကြီးရင် ဝေရောင်ပေါင်

မူရင်းစာရေးဆရာ-ကျင်းယ့်

မြန်မာပြန်

ဆရာခွန်

စာစဉ်-၁၃

(အပိုင်း ၁၈၁-၁၉၅)

ဂန္ထဝင် တရုတ်သိုင်းဝတ္ထုကြီး

ဉာဏ်ကြီးရှင်ဝေရှောင်ပေါင်

အပိုင်း(၁၈၁)

ချောင်းအာ၏ လက်ချက်ကြောင့် မြင်းစီးသမားများ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြစဉ် မြင်းလှည်းတစ်စီးက သူတို့ရှိရာသို့ဘက်သို့ အပြင်းမောင်းနှင်သည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင်ပင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ကြရသည်..

"ဟေ့ ကိုယ့်လူ အချင်းချင်းတွေချည်းပဲ မတိုက်ကြနဲ့"

ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဝေရှောင်ပေါင်မှာ နှလုံးပိတ် ဂွမ်းဆီထိ သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားကာ ဒေါသများကလည်း ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားရတော့.

"အဟ- ငါ့မိန်းမ ရောက်လာပြီပဲ"

.

ရှောင်းအာနှင့် မြင်းစီးသမားများက တိုက်ခိုက်မှုကို ချက်ချင်းပင် ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။ ရှောင်းအာမှာ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏ သခင်လေးတွင် မိန်းမရှိမည်ဟု သူမက မည်သို့မျှ မျှော်လင့်မထားခဲ့။ သို့သော် ထိုခေတ်အခါက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းမှာ ထူးဆန်းလှသည် မဟုတ်ချေ။ ယောက်ျားလေးများအနေနှင့် အသက် ၁၄နှစ်-၁၅နှစ်ခန့်တွင် လက်ထပ်ကြခြင်းမှာ သာမန် ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် တစ်ခုသာ ဖြစ်လေသည်။ ဝေရှောင်ပေါင်က မယားရှိသည်ဟု သူမအား တစ်ခါမျှ မ

ပြောပြဖူးခဲ့သဖြင့်သာ သူမက အံ့ဩနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြင်းလှည်းက အနီးသို့ ရောက်လာပြီး မြင်းလှည်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက်က ခုန်ထွက်လာလေသည်။

.

ထိုမိန်းကလေးမှာ ဖန်းယီပင်တည်း။ ဝေရှောင်ပေါင်မှာ ပါးနှစ်ဘက်က နားရွက်တက်ချိတ်လုမတတ် ပြီးနေသည်။ သူက ရှေ့သို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ဖန်းယီ၏ လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

"မမ.. ကျွန်တော်က မမကို အရမ်းပဲ လွမ်းနေတာဗျ မမက ဘယ်တွေ ရောက်နေတာလဲ"

ဖန်းယီက လှပစွာ ပြုံးလိုက်သည်.

"ဒါတွေ နောက်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့. မင်းတို့က ဘာလို့ တိုက်ခိုက်နေကြတာလဲ"

မြင်းစီးသမားများစွာက မြေကြီးပေါ်တွင် လဲနေကြသည်။ မြင်းသွေးများ ကလည်း နေရာတိုင်းတွင် ပြန့်ကျဲနေသည်။ ထိုအရာများကို မြင်၍ ဖန်းယီက အံ့ဩနေခြင်း ဖြစ်သည်။

.

လူတစ်ယောက်က အရိုအသေပေးလျက် ပြောသည်..

"အစ်မလေးဖန်းခင်ဗျား ကျုပ်တို့က သခင်လေးဝေကို လာရောက်ဖိတ်ခေါ်တာပါ.. ကျုပ်တို့ရဲ့ဖိတ်ခေါ်ပုံက နည်းည်းရိုင်းပြသလို ဖြစ်သွားလို့ သခင်လေးအပေါ် အပြစ်ပြုမိသလို ဖြစ်သွားရပါတယ်. အစ်မလေးဖန်းကိုယ်တိုင် သခင်လေးကို ဖိတ်ခေါ်ရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်"

ဖန်းယီက မျက်လုံးလေး ပြူးလျက် မေးလိုက်သည်.

"မင်းက ဒီလူတွေကို လှဲသိပ်လိုက်တာလား .. မင်းရဲ့ သိုင်းပညာက အဆတစ်ရာ မက တိုးတက်လာတာပဲကိုး"

ဝေရှောင်ပေါင်က.

"ကျွန်တော်က သိုင်းပညာတိုးတက်လာမယ် ဆိုရင်တောင် ဒီလောက်ကြီး ဘယ်မြန်နိုင်ပါ့မလဲဗျာ.. ဒီက ရှောင်းအာမိန်းကလေးရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ဒီလူတွေ လဲကျသွားကြတာပါ.. သူက အသက်တော့ ငယ်ပါသေးတယ် ဒါ ပေမယ့် သူပညာကတော့ တော်တော်လေးကို မြင့်နေပါပြီ"

.

ဖန်းယီက ရှောင်းအာအား ကြည့်လိုက်သည်။ ရှောင်းအာက အသက် ၁၃နှစ်- ၁၄နှစ်ခန့်သာ ရှိဦးမည်။ နုနုငယ်ငယ်လေးနှင့် နူးညံ့ပြီး ရှက်ရွံ့နေဟန်ရှိသည်။ ရှောင်းအာအနေဖြင့် ဤမျှလောက် သိုင်းပညာကောင်းလိမ့်မည်ဟု ဖန်းယီက မယုံနိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

ဖန်းယီက မေးလိုက်လေသည်.

"ညီမလေး နာမည်ဘယ်လို ခေါ်သလဲကွယ့်"

ကျောင်းစံအိမ်တွင် ရှိစဉ်က ဖန်းယီက ရှောင်းအာနှင့် လုံးဝ မတွေ့ခဲ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။

.

ရှောင်းအာ ရှေ့သို့ လှမ်းတက်သည်။ ဖန်းယီ၏ ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ချီလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖန်းယီအား ရှိခိုး ကန်တော့လိုက်ရင်း..

"သခင်မရဲ့ အစေခံမလေး ရှောင်းအာက သခင်မလေးကို အရိုအသေပြုပါ တယ်ရှင်"

"ဟားဟားဟားဟားဟား"

ဝေရှောင်ပေါင်က သဘောကျစွာဖြင့် အသံပြကြီးနှင့် ထရယ်သည်။

ဖန်းယီမှာ ရှက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲတွတ်သွားသည်။ သူမက ကမန်းကတန်းပင် ကိုယ်ကို ဘေးသို့ ရွှေ့၍ ရှောင်လိုက်ရင်း..

"မင်း. မင်း ငါ့ကို ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တယ်.. ငါ. ငါက သခင်မလေး မဟုတ်.. မဟုတ်"

.

ရှောင်းအာက မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကာ ပြောလိုက်သည်..

"သခင်မလေးက ပြောပါတယ်ရှင့်. သခင်မလေးက သူ့ရဲ့ဇနီးပါတဲ့.. ကျွန်တော်မျိုးမက သခင်မလေးကို အလုပ်အကျွေးပြုနေရတဲ့သူ ဆိုတော့ သခင်မလေးက ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ သခင်မလေးပဲပေါ့ရှင်"

ဖန်းယီက ဝေရှောင်ပေါင်အား ဒေါသမျက်စောင်းတစ်ချက် ပစ်ပေးလိုက်ရင်း ပြောသည်..

"ဒီလူရဲ့ ပါးစပ်က အချိန်ပြည့် ပေါက်ကရတွေပဲ ပြောနေတာ.. ညီမလေးက သူ့ကို အလုပ်အကျွေးပြုနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ.. မင်းက အခုထိ သူ့အကျင့်ကို မသိသေးဘူးလား. မမက မိန်းကလေးဖန်းပဲကွယ့်"

ရှောင်းအာက ပြုံးတုံ့တုံ့လေး လုပ်လိုက်ရင်း ပြောသည်.

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒါဆိုရင် ကျွန်မက မမကို သခင်မလေးလို့ အခု မခေါ်သေးပါဘူး နောက်ကျမှ ခေါ်တော့မယ်နော်"

.

"ဘာ .. ဘယ်လို မင်းက ငါ့ကို နောက်ကျမှ ခေါ်မယ် ဟုတ်လား ဘယ်.. ဘယ်လို "

ဖန်းယီက ရှက်သွားပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြောလက်စ စကားကို ရပ်လိုက်ရလေသည်။

ရှောင်းအာက ဝေရှောင်ပေါင်အား ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အလွန်ပင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဟန် ဆောင့်ကြွားကြွား အမူအရာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရုတ်တရက် ရှောင်းအာသည်လည်း ရှက်သွားရသည်။ ဝူးထိုင်တောင်ပေါ်တွင် ဖက်တီးကိုယ်တော်ကြီးနှင့် တွေ့ရစဉ်ကလည်း ဝေရှောင်ပေါင်က သူမအား သူမယား ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

"လက်စသတ်တော့ သခင်လေးက မိန်းကလေးငယ်ငယ်လေးတွေ မှန်သမျှ သူမယားလို့ ခေါ်နေကျကိုး"

ထိုသို့ တွေးမိလိုက်သဖြင့် ဝေရှောင်ပေါင်က ..

"ကဲ ဘယ့်နှယ်လဲ ကျွန်တော့် မိန်းမ အငယ်လေးက မလှဘူးလား မမဖန်း"

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ သူမက မရှက်တော့ပေ။

.

ဖန်းယီက ဝေရှောင်ပေါင်အား နောက်ထပ် မျက်စောင်း တစ်ချက်ပစ်ပေးလိုက်ပြန်ပြီး ..

"ငါတို့မတွေ့ရတာ အတော်ကြာသွားပြီ အခု ပြန်တွေ့ရတာနဲ့ မင်းပါးစပ်က စကားကောင်းကောင်းကို မပြောပဲ ပေါ့တိပေါ့ပျက် လုပ်နေတယ် ဟွန့်"

ထို့နောက် သူမက မြင်းစီးသမားများအား ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုလူများ၏ သွေးကြောကွက်များအား ရှောင်းအာက ပိတ်ထားသဖြင့် လုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်ပါ။ သို့ဖြင့် ရှောင်းအာက တစ်

ယောက်ချင်းစီကို အကြောပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

ဝေရှောင်ပေါင်က.

"ဟားဟားဟားဟား မမကသာ ကျွန်တော့်ကို အရက်သောက်ဖို့ ဖိတ်တာ ဆိုရင် ချက်ချင်းအတောင်ပံပေါက်ပြီး မမဆီ အပြေးပျံပြီး လာချင်စိတ်တွေ တောင် ပေါက်လာမှာဗျ သိလား"

ဖန်းယီက သူ့အား မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရပြန်သည်.

"မင်းက ငါ့ကို မေ့နေတော့ ငါက မင်းကို ဖိတ်ခေါ်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တွေး မိမှာလဲ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား"

ဝေရှောင်ပေါင်၏ နှလုံးသားထဲသို့ သကြားရည်လောင်းချလိုက်သည့် ပမာ ရင်ထဲတွင် ချုံ့မြဲနွေးထွေးခြင်းကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

.

ဝေရှောင်ပေါင်က ပြောသည်..

"ကျွန်တော် ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲဗျာ.. မမဖန်းကသာ ကျွန်တော့်ကို လိုက် ရှာနေမှန်း သိရင် အရက်သောက်ဖို့ မပြောနဲ့ မြင်းသေးပဲဖြစ်ဖြစ် အဆိပ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သောက်ဖို့ ဖိတ်ရင်တောင် ကျွန်တော်က ချက်ချင်းကို အပြေး ကလေး ရောက်လာမှာဗျ "

ဖန်းယီက လှပ ဝိုင်းစက်နေသည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဝေရှောင်ပေါင်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ..

‘ကြားကောင်းအောင် လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့.. တကယ်လို့ငါက မင်း ကို ကမ္ဘာအဆုံးကို သွားပြီး အဆိပ်သောက်ခိုင်းမယ် ဆိုရင်ရော"

.

ဤစကားများကို ပြောနေစဉ် ဖန်းယီ၏ မျက်နှာက ပြုံးနေသည်ဟု ဝေ

ရှောင်ပေါင်က ထင်မိသည်။ သို့သော် သူမက ပြုံးမနေပါချေ။ နံနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဖန်းယီမှာ လွန်စွာ လှပ ချစ်စရာကောင်းနေလေသည်။ ဝေရှောင်ပေါင်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

"ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ အဆုံးကို မပြောပါနဲ့ဗျာ.. ဓားတောင်ကို ကျော်ပြီး မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်ရမယ် ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်ကတော့ သွားမှာပဲ"

"ကောင်းပြီလေ ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ စကားတစ်ခွန်းပြောပြီးတာနဲ့ မြင်းတွေတောင် လိုက်မမှီတော့ဘူး"

ဝေရှောင်ပေါင်ကလည်း သူ၏ ရင်ပတ်ကို တဘုန်းဘုန်း မြည်အောင် ပုတ်လျက် ကြွေးကြော်လိုက်သည်။

"မှန်တယ် ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ စကားတစ်ခွန်းပြောပြီးတာနဲ့ မြင်းတွေတောင် လိုက်မမှီတော့ဘူး"

"ဟားဟားဟားဟားဟားဟား"

"ခစ်ခစ်ခစ်ခစ်ခစ်ခစ်"

နှစ်ယောက်သားသဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

.

ဖန်းယီက လူတစ်ယောက်အား ဝေရှောင်ပေါင်အတွက် မြင်းတစ်ကောင် ယူလာခိုင်းလိုက်သည်။ ရှောင်းအာကိုမူ သူမ၏ မြင်းလှည်းသေးသေးလေး ပေါ်တွင် စီးစေသည်။ သူမကမူ မြင်းတစ်ကောင်ကို စီးလျက် ဝေရှောင်ပေါင်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ နေကို မျက်နှာမူလျက် သူတို့အားလုံး အေးအေးစွာပင် သွားကြသည်။ ကျန်လူများက သူတို့၏ နောက်မှ လိုက်ပါလာကြလေသည်။

ဖန်းယီက ပြောလိုက်သည်။

"မင်းက တော်တော် ပါရမီကောင်းတာပဲ.. မင်းက ဒီလို လှပပြီး အစွမ်းထက်တဲ့ ပန်းကလေး တစ်ပွင့်ကိုတောင် ခူးလာနိုင်ခဲ့တယ်..တကယ့် ကို သိုင်းပညာမြင့်မားလွန်းတဲ့ အစေခံမလေးတစ်ယောက်ကိုတောင် ရခဲ့တာကိုး"

.

ဝေရှောင်ပေါင်က.

"အစွမ်းထက်တဲ့ ပန်းကလေးဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဗျ.. သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုက ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ချင်လွန်းလို့ လိုက်လာတာပါဗျာ"

ထို့နောက် ဝေရှောင်ပေါင်က မုကျန်းပင်း၊ စူးတန်းချွန်းနှင့် အခြားသူများ အကြောင်းကို မေးလိုက်သည်..

"ဟို သရဲခြောက်တဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ မမက ရှုန်းလုံကျောင်းက လူဆိုးတွေရဲ့ အဖမ်းကို ခံခဲ့ရတယ် အဲဒါပြီးတော့ မမက ဘယ်လို ပြန်လွှတ်လာတာလဲဗျ.. ကျောင်းမိသားစုက တတိယသခင်မလေးက လူလွှတ်ပြီး မမတို့ကို ကူညီပေးခဲ့တာလား"

"ဟင်.. ကျောင်းမိသားစုက တတိယသခင်မလေး ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ"

.

"သူက ကျောင်းစံအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်ပါ"

ဖန်းယီက ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း.

"ကျောင်းစံအိမ် အရှင်သခင် ဟုတ်လား တစ်လျှောက်လုံး မမတို့ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး.ရှုန်းလုံကျောင်းက မင်းကို လိုချင်နေတာ ဒါပေမယ့် သူတို့က မကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် လုံးဝ မရှိပါဘူး.. ဟို ကျန်းလောက်ဆန်

ဆိုတဲ့ လူကြီးက မင်းကို ရှာမတွေ့တော့ မမတို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်လေ.. မုကျန်းပင်းနဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေက အရှေ့မှာပါ မကြာခင် မင်းသူတို့နဲ့ တွေ့ရမှာပါ"

ထို့နောက် ဖန်းယီက နှုတ်ခမ်းစုလျက် သူ့မျက်နှာအား ကြည့်လိုက်ပြီး..

"မင်းရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ မုကျန်းပင်းပဲ ရှိနေတာ မဟုတ်လား ငါတို့ပြန် တွေ့တာ ဘာမှ မကြာသေးဘူး မင်းက သူ့အကြောင်းမေးတာ ၇ခါ- ၈ခါ လောက် ရှိနေပြီ"

.

"ကျွန်တော်က ဘယ်တုန်းက မမကို ၇ခါ-၈ ခါ မေးလို့လဲဗျ ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ကို မတရားပြောတာပဲ.. အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်က သူနဲ့ တွေ့နေ ပြီး မမကို မတွေ့ရရင် အခါ ၇၀-၈၀ လောက်တောင် မေးမိဦးမှာဗျ"

ဖန်းယီ ပြုံးသွားသည်..

"ခစ်ခစ် မင်းမှာ ပါးစပ်ပေါက် ၁၀ ပေါက် ပါနေရင်တောင် ဒီလောက် အချိန်တိုလေး အတွင်းမှာ အခါ ၇၀-၈၀ ဘယ်လိုမှ မေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး.. ဒါပေမယ့် ငါသိပါတယ်လေ မင်းရဲ့ပါးစပ်တစ်ပေါက်က ပါးစပ် ၁၀ ပေါက် စာ မက ကြောက်ဖို့ ကောင်းနေပြီ"

သူတို့က ပီကင်းမြို့တော်၏ မြို့ရိုးကို ပတ်လျက် ၁၀ လီခန့် ခရီးပေါက်သ ည့်တိုင်အောင် ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာဖြင့် စကားပြောလာခဲ့ကြသည်။

.

"ရောက်ခါနီးပြီလားဗျ"

ဝေရှောင်ပေါင်က မေးသည်။

ဖန်းယီ မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်.

"အဝေးကြီး လိုသေးတယ် မင်းက မုကျန်းပင်းကို တွေ့ချင်ရင်တောင် ဒီ လောက်ကြီးတော့ စိတ်မရှည် ဖြစ်နေစရာ မလိုပါဘူးလေ. အဲဒီလိုမှန်းသာ စောစောက သိရင် ငါမလာပဲ သူ့ကိုပဲ မင်းကိုလာကြိုခိုင်းလိုက်ပါတယ်.. ဒါဆို မင်းလဲ စိတ်မပူရတော့ဘူးပေါ့"

ဝေရှောင်ပေါင်က လျှာထုတ်ပြလိုက်ပြီး.

"ကောင်းပါပြီဗျာ ကျွန်တော် နောက်မမေးတော့ပါဘူး"

.

"မင်းပါးစပ်ကသာ မမေးတာ စိတ်ထဲက ပူနေတာ မဟုတ်လား အဲဒါဆို ငါက ပိုပြီးတော့တောင် ဒေါသဖြစ်မိဦးမယ်"

ဖန်းယီက သဝန်တိုလေလေ ဝေရှောင်ပေါင်က ပျော်လေလေ ဖြစ်နေလေ သည်။

"ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တဝက်လောက်ပဲ စိတ်ပူနေရင် ကျွန်တော်က မမရဲ့ ယောက်ျား မဖြစ်ပဲ မမရဲ့သား ပဲ ဖြစ်ပါစေဗျာ"

"ခွီး ခစ်ခစ်ခစ် .. သား.."

ဖန်းယီက မရယ်ပဲ မနေနိုင်တော့။ သူမ၏ မျက်နှာလေးမှာလည်း နီရဲသွား ကာ "သားလေး " ဟု ခေါ်မည့်စကားကိုပင် မဆက်နိုင်တော့ပေ။

.

နေမွန်းတည့်အချိန်အထိ မရပ်မနား ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြီးနောက် သူတို့ အားလုံး စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် နားလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် အရှေ့ဘက်အရပ်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့ မည်သည့်နေရာသို့ သွားမည်နည်းဟု ဝေရှောင်ပေါင်က မမေးရဲတော့ပါ။ ပီကင်းနဲ့ အလွန် ဝေးကွာလာသည်ကိုကား သတိပြုမိလိုက်သည်။ သူက ခန်းစီးဘုရင်အား

လည်း အရေးတကြီး တွေ့စရာ မလိုသေးသဖြင့် တွေးလိုက်သည်။

"ခန်းစီးဘုရင်က ငါဘယ်အချိန် ပြန်လာရမယ်လို့ အမိန့်မပေးလိုက်ဘူး.. ငါသွားရတဲ့ ခရီးမှာ ဂူထိုင်တောင်မှာ ကြာနေတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဟို လူဆန်းကြီးရဲ့အဖမ်းကို ခံရတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဒါကြောင့် ငါ နောက်ကျမှ သူ့ဆီ ပြန်လည်း ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး"

.

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဖန်းယီက ဝေရှောင်ပေါင်အား အဖော်ပြု၍ ချစ်စဖွယ် တီတီတာတာ စကားလေးများ ပြောလာခဲ့သည်။ နန်းတော်တွင်းတွင် ရှိစဉ်က သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ခန်းထည်းတွင် အတူ နေခဲ့ရသော်လည်း မကျန်းပင်းလည်း ရှိနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖန်းယီမှာ ဣန္ဒြေကို အထူးပင် စောင့်စည်းကာ နေခဲ့ရလေသည်။ ယခုအခါ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘေးချင်းယှဉ်လျက် မြင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ စီးနင်း သွားကြရင်း စကားပြောရသည် ဖြစ်ရာ ဖန်းယီမှာ လွပ်လွပ်လပ်လပ်နှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေတော့သည်။

အခြားသူများမှာလည်း အကင်းပါးသူများ ဖြစ်ကြရာ သူတို့၏ နောက် အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျန်ခဲ့လေသည်။

လူပျိုပေါက်ကလေး ဝေရှောင်ပေါင်၏ နှလုံးသားအိမ်တွင်းတွင် အချစ် ပန်းကလေးများ စတင်၍ ပွင့်ဖူးလာခဲ့လေပြီတည်း။
